

forslagets endelige Vedtagelse, og jeg vil sige, at jeg frygter derfor endnu. Det staar naturligvis i det høje Tings Haand at afgøre dette rent praktiske Spørgsmaal efter eget Skøn, men jeg tror rigtignok, at hvis man sætter Pris paa at bevare Udsigterne til at faa dette Lovforslag gennemført i denne Rigsdagssamling, vil man gøre vel i ikke at modsætte sig de Bestemmelser, som §§ 2 og 4 indeholde om Udredelse af en maadelig Afgift. Jeg maa her tilføje, at jeg naturligvis paa den anden Side paa ingen Maade tør paatage mig nogen Garanti for, at Lovforslaget, hvis dets nuværende Indhold beholdes, vil kunne gennemføres i denne Samling, idet jeg ikke har nogen som helst Mening om, hvorledes Lovforslaget vil blive modtaget i det andet Ting.

Af det, jeg har udtalt, følger paa den anden Side, at jeg bestemt maa modsætte mig det Forslag, der er stillet af et andet Mindretal gaaende ud paa, at de i Lovforslaget fastsatte Afgifter skulle forhøjes. Jeg tror, at de Afgifter, der er satte, ere saaledes, at alle de paagældende Kommuner i Virkeligheden kunne være særlig vel tjente dermed, saa der er ingen Grund til at gaa til yderligere Forhøjelse.

Ordføreren for det Mindretal, der har stillet Ændringsforslag under Nr. 8, spurgte om min Stilling til en eventuel Udredelse af Erstatning af Statskassen. Jeg vil dertil sige: Det er naturligvis altid let, naar man staar overfor et vanskeligt Erstatningsspørgsmaal, at sige: Lad Statskassen betale, men jeg tror, det er en farlig Vej at komme ind paa, og jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg tror, det er noget, man kun skal gribe til, naar ingen anden Udvej er mulig. Derfor afviger dette Lovforslag i saa Henseende fra det Forslag, som i sin Tid blev fremlagt om Statskødkontrol, idet dette sidst nævnte Lovforslag gik ud paa, at Statskassen skulde betale. Jeg har ment, at man gjorde rigtigt i at give Erstatning ved en lempelig Nedgang i de bestaaende Afgifter, og dermed har det været min Mening, at det skulde være afgjort og forbi med Erstatningskravene.

Det er rigtigt som der staar i Udvalgets Betænkning, at der i Udvalget har været et Samraad om, hvorvidt der eventuelt fra Kommunernes Side kunde paaregnes Tilskud paa de aarlige Finanslove til Dækning af Tab, hvis disse skulde blive betydelig større, end man havde tænkt sig ved Lovforslagets Vedtagelse. Der har været et saadant Samraad, og der har været fremsat forskellige Opfattelser. Den

Opfattelse, jeg har fremsat, gik ud paa, at for saa vidt man fra alle Sider kunde blive enig om at fratage Afgifterne definitivt og fuldstændigt, saa mente jeg, at paa et senere Tidspunkt, naar der var gaaet et Aar eller to, og man virkelig kunde se og beregne, hvor stort et Tab de enkelte Kommuner havde haft, vilde ingen modsætte sig, at der paa Finansloven blev ydet en Erstatning til Kommunerne. Men naar man fastholder, at Kommunerne bør vedblive at have en Del af Afgiften, saa mener jeg, at dermed maa Erstatningsspørgsmaalet være afgjort en Gang for alle. Men for øvrigt skal jeg sige, at hele dette Erstatningsspørgsmaal er jo et Spørgsmaal, hvor ogsaa Finansministeren i paakommende Tilfælde maatte have et Ord med at sige, saa jeg maa i denne Henseende tage ethvert fornødent Forbehold.

Af hvad jeg nu her har udtalt, følger, at medens jeg kan anbefale alle de Ændringsforslag, der ere stillede af Udvalget eller et Flertal i Udvalget, maa jeg fra raade at stemme for samtlige de Ændringsforslag, der ere stillede af det ene eller det andet Mindretal i Udvalget.

P. Bjerre: Jeg har haabet og haaber stadig endnu, at vi skulde kunne blive færdige med dette Lovforslag i denne Samling. Forslaget om Kødkontrol har nu i lang Tid dels paa Rigsdagen, dels udenfor den været Genstand for Drøftelse. Det var midt i 90'erne, at navnlig Andelsslagterierne toge denne Sag op, og de forlangte den Gang at faa Indførsel til København. Den Gang havde Københavns Kommune ikke blot indført en Afgift — det var det rent underordnede —, men den havde saa at sige fuldstændig spærret for Indførsel af Slagteriaffald. Det, mente vi, ikke var rigtigt eller heldigt; det skadede os selv og skadede vor Anseelse udad til og var paa mange Maader uheldigt. Vi rejste saa dette Spørgsmaal, og der blev nedsat en Kommission, og Kommissionens Betænkning have vi set, og vi have haft Lovforslag fremme i 1899 og i 1900. Jeg var med til at rejse Spørgsmaalet fra første Færd, jeg var Formand for de Udvalg, som sade i 1899 og 1900 her i Tinget, og jeg har været Medlem af alle de Udvalg, som have haft med det at gøre; og jeg ved, at det, det særlig har drejet sig om, er, at vi Landmænd, vi Producenter, om jeg saa maa sige, ønskede først og fremmest, at den Kontrol, der blev udøvet ude paa Eksporthagterierne, skulde tages for gyldig. Dette var Hovedsagen: vi vilde